

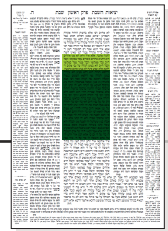
1 In the previous daf, the גמרא looked to explain why an עני is חייב when he placed an item into the hand of the בעל הבית even though a hand is not ד' על ד'.
The last explanation the gemora gave was that our Mishnah is following the opinion of רבי who holds that you don't need a ד' על ד' for a valid הנחה or עקירה, based on the principle of קלוטה כמי שהונחה.

2 The גמרא now questions this interpretation...
הא איתמר עלה רב ושמואל דאמרי תרוייהו לא מחייב רבי אלא ברשות היחיד מקורה -
but Rebbe was only speaking in a case of זרק מרשות הרבים לרשות הרבים ורשות היחיד באמצע - where he threw from one רשות הרבים to another רשות הרבים, through a רשות היחיד.
Only in a רשות היחיד that has a roof does Rebbe say that you don't need a ד' על ד', and the object is considered at rest in the airspace, because we say...
ביתא כמאן דמליא דמיא -
The house is considered as if it was filled with "something", and therefore, the item is Halachically resting on that "something".

However, in an unroofed area, Rebbe does not subscribe to the principle of קלוטה כמי שהונחה, and the object is not at rest unless it actually rests on a ד' על ד'.
Now, since our Mishnah also discussed a case where the בעל הבית places something into the hand of the עני, who is outside in the רשות הרבים, which generally is not roofed - therefore, we're back to the original problem of an invalid הנחה, because a hand is not a ד' על ד'.

3 אלא אמר ר' זירא הא מני אחרים היא - אלא אמר ר' זירא answers... Perhaps our Mishnah follows the opinion of "אחרים" the תנא who says; If one throws something in רשות הרבים and someone else catches it - the Halacha depends; עמד עקר ממוקומו וקבל - If the receiver stood still while catching it, the thrower is חייב, because he did both, the עקירה and the הנחה, by practically putting it in his hands וקבל ממוקומו - If he has to move to catch it, the thrower is פטור, because the הנחה is attributed to the receiver not the thrower.

We see from here that אחרים consider a הנחה valid in the hand of the receiver, even though his hand isn't 4 טפחים by 4 טפחים, by virtue of the principle - קלוטה כמי שהונחה.

3 אלא אמר ר' זירא הא מני אחרים היא

עמד במקומו וקבל עקר ממוקומו וקבל

Thrower is פטור Because the הנחה is attributed to the receiver

Thrower is חייב Because he did both עקירה & הנחה

קלוטה כמי שהונחה

ודילמא הנחה הוא דלא בעינן הא עקירה בעינן

ד' על ד'

4 The Gemara rejects this answer and says that this is not necessarily so...

דילמא הנחה הוא דלא בעינן הא עקירה בעינן - Perhaps, the principle of קלוטה כמי שהונחה is sufficient only for the הנחה, but an עקירה must come from a complete stationary position, and therefore requires a ד' על ד'.

Therefore, our Mishnah which validates an עקירה from the hand cannot be reconciled with the opinion of אחרים. This distinction was made in the previous daf regarding עקיבא.

Finally, the גמרא says אלא אמר רבא ידו של אדם חשובה לו כארבעה על ארבעה - The hand of a person is as significant a place as a 4x4 square - an area of 4 x 4, and therefore it is considered a valid עקירה and הנחה!
- וכן כי אתא רבין אמר ר' יוחנן ידו של אדם חשובה לו כארבעה על ארבעה

4 אמר ר' אבא מתניתין כגון... שעקר מטרסקל והניח על גבי טרסקל

מי קתני טרסקל שבידו?

אלא אמר רבא ידו של אדם חשובה לו כארבעה על ארבעה

5 R' Yochanan also taught this principle, that the hand of a person is as significant as a ד' על ד' 'מקום'.
 With R' Yochanan adding...
 זרק חפץ ונח בתוך ידו של חברו חייב - That even if he threw an object and it landed in his friend's hand, he is liable.
 The Gemarah explained the novelty of this added teaching - as follows.
 מהו דתימא הני מילי היכא דאחשבה הוא לידיה -
 We might have thought that only where he threw it to the other person, does the recipient's hand have the significance of a ד' על ד' 'מקום', because his intention of it coming to rest in the recipient's hand is what gives it its significance.
 אבל היכא דלא אחשבה הוא לידיה אימא לא קא משמע לן -
 Therefore R' Yochanan teaches us, that even when his intention was not necessarily for the object to land specifically in the recipient's hand, the hand never-the-less has the significance of a ד' על ד' 'מקום', in and of itself.

5

ר' יוחנן

זרק חפץ ונח בתוך ידו של חברו חייב

מהו דתימא הני מילי היכא דאחשבה הוא לידיה

אבל היכא דלא אחשבה הוא לידיה אימא לא קא משמע לן

6 The Gemara now refers back to that which we learned earlier: If someone threw an object in the רשות הרבים, and the receiver ran to catch it, the thrower is פטור, because he did the עקירה only, and the receiver did the הנחה - each did only half a מלאכה.

If so... בעי רבי יוחנן זרק חפץ ונעקר הוא ממקומו וחזר וקיבלו מהו...
 If one threw something in the רשות הרבים, and he - the thrower himself - ran to catch it, is he חייב?
 Do we say: שני כוחות באדם אחד כדמי חייב - since one person - did both acts - the עקירה and the הנחה, he is חייב - OR - או דלמא כשני בני אדם דמי ופטור -
 Or could we possibly say, that since he intercepted it from landing where it would have landed from his original action of the throw, therefore the עקירה and הנחה are disconnected, and considered as if two people did it, and therefore he is פטור?
 The Gemara leaves the question unresolved. - תיקו

6

Thrower is פטור

Because... he did the עקירה & the receiver did the הנחה

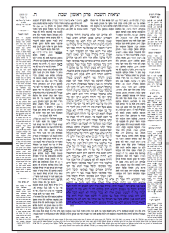
מלאכה each did only half a

בעי רבי יוחנן זרק חפץ ונעקר הוא ממקומו וחזר וקיבלו מהו

שני כוחות באדם אחד

כשני בני אדם דמי ופטור ? כאדם אחד דמי וחייב

תיקו

7 The Gemara continues...
 אמר רבי אבין אמר רבי יוחנן הכניס ידו לתוך חצר חבירו וקיבל מי גשמים - והוציא חייב
 If one extended his arm into someone's yard - a רשות היחיד, and collected rainwater in his hand, then brought his hand out into the רשות הרבים, he is חייב for הוצאה.
 The Gemara asks why is he חייב?
 מה לי הטעינו חבירו מה לי הטעינו שמים איהו לא עביד עקירה -
 Why is this different from the case in our Mishnah, where the עני extended his hand into the רשות היחיד, and the בעל הבית put something into his hand, when the עני then brings his hand back out into the רשות הרבים, and puts it down, the עני is פטור, because he only made a הנחה. Here too, since it rained into his hands, he made no עקירה only a הנחה?
 The Gemara answers; לא תימא קיבל אלא קלט -
 He did not merely hold his hand out, without any action, and receive the rainwater. Rather, he collected the water with one hand into the other hand, which constitutes an עקירה.
 However, the question is, from where did he take this water?
 מה לי הטעינו חבירו מה לי הטעינו שמים איהו לא עביד עקירה - an עקירה must come from a 'מקום ד' על ד'
 After several attempts, to answer this question, the Gemara concludes; אלא אמר רבא כגון שקלט מעל גבי גומא -
 Rava says, Rav Yochonon is referring to a case where someone scooped some water out of a hole in the ground. Although you could argue, that this is not an עקירה from a stationary position, since he took from the upper part of the water, which is floating on the lower part of water. However, the Gemara explains, that it's considered one body of water which is resting on the ground of the hole it is in, making it an עקירה from a stationary position, from a 'מקום ד' על ד'.

7 אמר רבי אבין אמר רבי יוחנן הכניס ידו לתוך חצר חבירו וקיבל מי גשמים והוציא חייב

מה לי הטעינו חבירו מה לי הטעינו שמים איהו לא עביד עקירה

חצר חבירו רשות היחיד

לא תימא קיבל אלא קלט which constitutes an עקירה

והא בעינן עקירה מעל גבי מקום ארבעה

אלא אמר רבא כגון שקלט מעל גבי גומא

Considered a 'מקום ד' על ד'

8 The Gemara then moves on to discusses another הלכה which רבי יוחנן taught.
 אמר רבי אבין אמר רבי אילעאי אמר רבי יוחנן, היה טעון אוכלים ומשקין -
 If someone picked up food and drink in a רשות היחיד with the intention to move it to another location within that רשות היחיד, but then changed his mind, and decided to take it out to the רשות הרבים, he is not חייב, since the original intention was to move it in a permitted way. In order to be חייב, the general rule of מלאכת אסרה תורה, requires that the עקירה be done with the intention to do a מלאכה.

8 אמר רבי אבין אמר רבי אילעאי אמר רבי יוחנן היה טעון אוכלים ומשקין & decided to take it to רשות הרבים

He is not חייב

Since the original intention was to move it in a permitted way

מלאכת מחשבת אסרה תורה

The עקירה must be done with the intention to do a מלאכה

9 However, if at some point he stopped in the רשות היחיד, and then began walking again, since by then he had already decided to take the food out to הרבים, he is חייב, because starting to walk from a stationary position is considered an עקירה.

However, אב"י qualifies this Halacha.

אמר אב"י והוא שעמד למוש - Only if he stopped to rest is the restarting considered to be a new עקירה from a stationary position. But if he only stopped לכתף - to readjust the load on his back, that is not considered stopping, and therefore when he begins to walk again it is still connected to the original עקירה, which was done without מחשבת. Therefore, he wouldn't be חייב for taking his load into הרבים.

9

▶ If he stopped in the רשות היחיד & then began walking again **חייב**

Because walking from a stationary position is considered an עקירה

אמר אב"י והוא שעמד **למוש**

לכתף

Not considered stopping

Considered to be a new עקירה

